

LIBRIS

We know

SAMANTHA M. BAILEY

CU OCHII
PE TINE

CAPITOLUL UNU

Sarah

Acum

Eu privesc oamenii.

Cu ochiul atent al unui observator, mă uit pe geamul mașinii noastre închiriate când Daniel trage pe aleea noii noastre case de la numărul 227, strada Lilac. Aceasta e casa în care vom locui în următoarele șase luni până când găsim una pe care să o cumpărăm. Nu am văzut decât poze neclare cu interiorul. Noua firmă de consultanță pentru care va lucra soțul meu ne-a găsit această casă – un stimulent ca să îl aducă la ei în echipă. Asta face ca mutarea noastră bruscă în celălalt colț al țării să fie mai ușoară. Este mai ușor, dar tot ne e greu.

La apus, construcția cu două etaje se amestecă printre celelalte de pe strada aceasta liniștită dintr-o suburbie a orașului Toronto, așa cum sper că ne vom amesteca și noi. În capătul străzii e o fundătură, iar o serie de case pătrătoase se întindeau dincolo de o ravenă. Tremur, nu din pricina frigului puternic de la jumătatea lui septembrie, ci pentru că pădurile par a fi prea aproape. Îmi

amintesc prea mult de tot ce am lăsat în urmă în Vancouver.

Eu și fiul meu, Jacob, coborâm din mașină. Pantofii noștri sport pleoscăie în băltoacele care s-au format după ploaia de azi-noapte. Zgomotul mă aduce în prezent, departe de Holly Monroe, bona noastră din vară, și motivul pentru care am fost de acord cu această mutare neașteptată. Daniel o ia înaintea noastră, trăgând un troller după el. La fiecare câteva secunde, se uită în spate, zâmbind. Îi întorc zâmbetul, dar în sinea mea plâng din cauza a tot ce i-am ascuns – și a tot ce ar putea și el să ascundă față de mine.

Jacob se oprește în fața clădirii cu trei dormitoare și țiglă roșie care tronează în fața noastră.

– Are ochi, remarcă el.

Vorbește pe un ton neutru și tremură în geaca subțire. Vântul e mai puternic în Toronto decât în nordul orașului Vancouver, un alt aspect cu care fiul meu este acum forțat să se obișnuiască.

– Ferestrele sunt ochii, și ușa este gura. Dar nu are nas.

Îl trag mai aproape de mine. Imaginația unui copil de șase ani, dar totuși cuvintele lui mă macină.

Fiul meu nu cunoaște adevăratul motiv pentru care am părăsit Vancouverul. Jacob nu știe decât că tati are o slujbă nouă mișto de consultant în afaceri în orașul în care a crescut și că mami îl sprijină pe tati. Nici fiul și nici soțul meu nu știu nimic despre nopțile în care am stat ascunsă după copacii deși din dreptul piscinei noastre pentru că oferea priveliștea perfectă spre casa bonei noastre.

Mi-am dorit să fiu ea. Holly – tânără, frumoasă, cu toată viața înaintea și plină de opțiuni palpitate. Dar apoi am încetat să mai am încredere în ea. Și, într-un final, nu mi-am dorit decât să protejez ce este al meu.

Mă întorc spre fiul meu chiar când își bagă degetul mare în gură, un obicei pe care cred că l-a dobândit vara aceasta. Mi se rupe inima când văd pistruii de pe nasul lui Jacob în contrast puternic cu pielea lui albă ca varul. Arată groaznic. Am optat pentru zborul de noapte ca să poată să doarmă, dar a fost devastat din cauza mutării, din pricina faptului că a fost dezrădăcinat așa, dintr-odată, încât a plâns aproape tot drumul. Se zice că ești la fel de fericit ca și cel mai puțin fericit copil al tău. Eu am un singur copil, și este distrus, deci așa mă simt și eu. Și-a pierdut casa și i-a lăsat în urmă pe toți cei pe care îi iubește, cu excepția mea și a lui Daniel.

– Ești pregătit să vezi casa? întreb eu, încercând să par entuziasmată.

Jacob își scoate degetul din gură. Pielea din jurul unghiei e umedă și roasă.

– Vreau să merg acasă.

Păi, e imposibil, spun eu în gând, dar nu și cu voce tare. Cu două săptămâni în urmă, Daniel a vândut frumoasa noastră casă din Forest View unui membru al clubului său exclusivist de golf. Casa noastră nu ne mai aparține. Soțul meu s-a ocupat de toate, pentru prima dată, la ani-lumină distanță de bărbatul care nu-și pregătea singur prânzul pentru serviciu și care lăsa îngrijirea copilului mai mult pe capul meu. În acest loc nou, nu trebuie decât să fiu mama lui Jacob. Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu asta dintotdeauna în loc să tânjesc după mai mult, după propria mea individualitate.

O lumină de pe verandă se aprinde când Daniel ajunge la ușa de la intrare. Eu și Jacob îl urmărim pe cele trei trepte și, privind prin geamul decorativ, reflexiile noastre fantomatice se holbează la mine. Daniel caută cheia în cutia poștală, o bagă în broască și o întoarce. Nu se aude niciun zgomot. Ușa neagră din lemn de stejar nu era încuiată.

– Wow. Agentul imobiliar a uitat să încuie, spune Daniel.

Simt că sunt privită și mă întorc. Sub strălucirea galbenă difuză a unui felinar, la casa de peste drum, o perdea se mișcă. Apare o față, apoi dispare. Nu o să exagerez. Refuz să cad pradă groazei care mă sufocă încă de când am văzut-o ultima dată pe Holly, cu șaisprezece zile în urmă.

Mă țin după Daniel, împingându-l pe Jacob înăuntru și încui ușa în urma noastră. Înainte să apuc să privesc în jur, Jacob scoate un urlet – un bocet slab și plin de agonie care îmi răsuțește cuțitul în rană. Daniel se uită la mine și închide ochii pentru o secundă la fel cum face mereu când încearcă să pretindă că totul dispare.

Mă ocup eu, ca de obicei.

– Ce e? îl întreb pe Jacob și mă pun în genunchi pe parchetul tare, ca să fiu la nivelul ochilor lui.

– Domnul Blinkers! Nu pot să locuiesc aici fără el!

Bate cu pumnul neîncetat în piciorul lui slăbuț. Îl iau de mână.

Nu există durere mai mare decât durerea copilului tău. Am comis atât de multe greșeli pe care nu le voi putea șterge niciodată. Singurul lucru pe care mă concentrez acum este să îmi fac fericit copilul din nou. Dar nu pot pentru că i-am pierdut jucăria preferată, domnul

Blinkers – iepurașul de pluș moale și gri cu care a dormit în fiecare noapte, toată vara. A dispărut când împachetam cele câteva haine, jucării și electronice pe care le-am adus cu noi. Dau vina pe mine însămi. Probabil eu l-am aruncat, din greșeală. E vina mea, la fel ca multe alte lucruri care s-au petrecut de-a lungul verii.

– Poate găsim un alt domn Blinkers la un magazin de aici, scumpule.

Daniel aruncă bagajele pe jos și cheile de la casă ajung pe măsuta din abanos de lângă ușă. Zăngănitul lor mă face să tresar. Se pune pe vine lângă mine în fața lui Jacob.

– Amice, o să-ți luăm un iepuraș nou, și o să-l ducem să vadă Turnul CN. Are în vârf un restaurant care se învârte.

Daniel se agită prea tare, și Jacob își dă seama de asta.

– Vreau iepurașul pe care mi l-a dat Holly!

Se apleacă pe umărul meu și lacrimile apar cu atâta repeziciune și furie încât mi se udă geaca. Îl strâng tare în brațe și îl las să plângă, puiul meu curcubeu, miracolul meu după o pierdere de sarcină. Jacob este singurul copil pe care îl voi avea în viața asta.

Daniel se uită în ochii mei cu regret. Regret, din ce cauză? Cât de afectată și distantă a ajuns să fie căsnicia noastră? Cât de invizibilă am fost pentru el în ultimul an? Cât de prietenoși au fost el și Holly atunci când știau că nu sunt cu ochii pe ei? Nu, nu vreau să mă gândesc la asta acum. El m-a asigurat – am înțeles greșit. Totul era doar în capul meu.

Din ziua în care Daniel a sugerat să ne mutăm în cealaltă parte a țării ca să reparăm totul, a depus eforturi mari ca să fie mai atent, ca să mă facă să simt că și eu contez, ca atunci când ne-am căsătorit, cu cincisprezece ani în urmă.

Am ales să îl cred când mi-a zis că nu este nimic între el și Holly. Am ales să cred asta, dar chiar cred?

Trebuie să fiu rațională, măcar acum. Daniel este omul care mi-a masat picioarele în fiecare noapte când am fost însărcinată cu Jacob. Daniel a plâns împreună cu mine când ne-am pierdut primul bebeluș, fiica noastră, la șaisprezece săptămâni, pentru că inimioara ei a încetat să mai bată înăuntrul meu.

Nu mai pot pierde pe altcineva. Aș fi complet distrusă.

Jacob o pomenește mereu pe Holly și, de fiecare dată, mă calcă pe nervi. Acum, Daniel este primul care îi răspunde.

– Jacob, e mai bine să nu vorbim despre Holly, bine? Trebuie să mergem mai departe.

Din nou, soțul meu încearcă. Îmi trec mâna prin părul lui șaten și des, care începe să albească pe la tâmple. Bineînțeles că albul i se potrivește, în timp ce părul meu, pe care l-am vopsit blond platinat la sfârșitul lui iulie, stă acum strâns într-o coadă de cal unsuroasă, iar rădăcinile negre deja încep să se vadă.

– Vreau ca totul s-s-să fie ca înainte, se bâlbâie Jacob.

– Scumpule, spun eu. Schimbările sunt dificile, dar totul o să fie bine. O să fie chiar mai bine decât înainte.

Îmi tremură vocea. Mi-a fost atât de greu să îmi iau la revedere de la mama, de la fratele meu, Nathan, de la cumnata Pam și nepoatele Sienna și Lily. Înainte de asta, nu plecam niciodată din Vancouver mai mult de două săptămâni. Acum, până și ideea de a mă întoarce mă umplea de groază. Mi-am pierdut toată stăpânirea de sine în vara asta. Am văzut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le văd niciodată. Am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac niciodată.

L-am mângâiat pe obraz pe Jacob înainte să ies pe prima ușa spre foaier. Mai sunt două uși în față, o casă cu uși nesfârșite, parcă scoasă dintr-un basm înfricoșător. Întinericul mă copleșește imediat. Fosta noastră casă era în stil open space, cu ferestre mari prin care lumina dimineții trecea veselă. De la platforma de beton a piscinei, mai erau doar câțiva pași până la pădurea Douglas Firs, cu vedere la râul Capilano, care curgea chiar prin spatele curții noastre. Aici, parterul este alcătuit din mulaje închise la culoare și ferestre înguste. Umbre ciudate se revarsă pe parchetul prăfuit, de culoarea zibelinei.

Răsuflu prelung, cu greutate, și îl strâng în brațe pe Jacob, căruia îi clănțâne dinții în gură.

– Ar trebui să dăm centrala mai tare.

– Sigur. Jacob, hai cu mine. O să găsim termostatul. Am uitat că e mult mai rece în Toronto. Chiar și în septembrie.

Pielea soțului meu e palidă. Arată la fel de extenuat ca mine. Simt un alt val puternic de vină, dar încerc să mă concentrez pe Daniel, care pare bucuros că a revenit în Toronto, locul în care a fost crescut, și că își va începe o carieră nouă în consultanță, după un deceniu în care a lucrat ca manager-șef în Vancouver, legat de birou.

Mă țin de balustrada neagră și urc scara curbată, care duce la un hol spațios acoperit de parchet maro, din lemn de hickori¹. Dormitorul principal e imens, cu șifoniere scumpe și sumbre, din lemn de stejar. Îmi vine să cercetez prin colțuri și unghere ca să descopăr cine a locuit înainte aici și ce s-ar putea ascunde în această casă. Lupul își schimbă părul, dar năravul ba.

---

¹ arbore din America de Nord, asemănător cu nucul (n. tr.)

Închid ușa și mă uit în oglinda care se întinde din tavan până în podea. Am obrajii supti și cearcăne mov închis sub ochi. Nu-mi pasă. Aici pot să fiu din nou Sarah Goldman: mamă și soție, nu mai sunt fotograf și femeie obsedată de bona noastră de douăzeci și unu de ani.

Oboseala mă slăbește. Niciodată nu am dormit prea bine, dar graba și agitația de a părăsi Vancouverul m-au sleit de puteri.

Daniel și Jacob sunt jos ca să se ocupe de căldură și să aducă, sper eu, cele câteva cutii din portbagaj, așa că mă întind pe patul dublu de pe care lipsesc așternuturile și cuvertura. Această casă siropoasă nu e pe gustul meu, dar măcar e mobilată. Mă bucur să văd un detector de fum în tavan, dar luminița din mijloc nu este aprinsă. Ar trebui să verific bateriile. Cu o înălțime de doar 1,55 m, sunt nevoită să iau scaunul negru de lângă geamul cu vedere la stradă.

Îl trag până în dreptul detectorului de fum, făcând să se ridice praful în aer. Mă urc pe el, oftând, pentru că degetelor mele le este imposibil să ajungă până la detector. Dar măcar pot să îl văd mai bine acum.

Nu are o luminiță în mijloc, nu are nicio luminiță. Dar e ceva rotund în centrul detectorului de fum.

E o cameră.

Casa are ochi.

Cineva se uită la mine.

CAPITOLUL DOI

Holly*Înainte*

Tatăl lui Holly stă vizavi de ea la o masă lungă din lemn de mahon. Fata s-a trezit devreme în această dimineață ca să poată lua micul-dejun singură cu el. Adoră astfel de momente, când sunt doar ei doi, când soarele sclipește în candelabrul din cristal care atârnă de tavanul bombat, scaldându-i într-o lumină aurie. În aceste momente rare, este doar tatăl ei, nu John Monroe, președintele companiei Health ProX.

Fișa cu notele ei de la Universitatea British Columbia, care tocmai ce a sosit în căsuța poștală, stă lângă farfuria lui cu fructe proaspete. Tatăl său nu mai mănâncă mese bogate înainte de muncă. Mama vitregă a lui Holly, Lisette, îl ține la o dietă strictă.

– Foarte bine, Holly, o felicită tatăl ei, bând o gură de cafea. Bineînțeles, încă mai cred că scopul tău pentru semestrul următor este să fii în fruntea clasei, dar o medie de 4.0 în primul an la medicină este foarte bună.

Bate în coală cu degetul arătător.

– Ar trebui să începi să te gândești pe cine să alegi ca supraveghetor pentru proiectul de cercetare farmaceutică din anul trei.

Tinerei nu îi mai este foame. Îi apar lacrimi în ochi, dar le ascunde. Familia Monroe trebuie să fie cea mai bună; orice altceva este considerat a fi un eșec.

– Mulțumesc, tati, răspunde ea și rupe o bucată din croasantul cu unt, dar o lasă jos. Poate luăm prânzul împreună azi?

Dacă acceptă, o să își petreacă dimineața adunându-și tot curajul. Cumva, o să mărturisească, o să îi spună că nu vrea să se întoarcă în toamnă la facultatea de medicină. Nu vrea să fie legată pentru totdeauna de Health ProX sau să aibă responsabilitatea de a purta mai departe moștenirea de familie. Vrea să fie liberă să călătorească, poate să studieze psihologia, să existe ca persoană de sine stătătoare, pe lângă faptul că este o membră a familiei Monroe, dar nu vrea ca tatăl ei să fie dezamăgit de ea.

El clatină din cap. Are părul încă des deși are patruzeci și șapte de ani.

– Scuze, scumpo. Am întâlnire cu Charlie Lang. Vrea să ne uităm peste facilitățile laboratorului și ultimele statistici pentru Ritofan.

Apoi îi face cu ochiul.

– Cred că mai are un pic și investește. Dacă putem să îl aducem pe Charlie, medicamentul beta ar putea să aducă Health ProX la nivel internațional. Lisette o să stabilească o întâlnire doar între voi doi.

Îi zâmbește și, în acel moment, Holly se simte ca o prințesă. Toate grijile ei dispar atunci când o privește.

Dar Charlie Lang, proprietarul uneia dintre cele mai mari firme de dezvoltare din Vancouver și probabil cel